

Rozjímání na svátek svatého Severína, mučedníka

Témata k rozjímání: Jednota je dar; Potěšit Boha, a aby svět uvěřil; Společenství nás otevírá druhým lidem

08.11.2023

Jednota je dar

Ve Villa Tevere se uchovávají ostatky svatého Severína, římského vojáka z II. nebo III. století, který zemřel za svou víru mučednickou smrtí.

Původně se tyto ostatky nacházely v

jednom kostele v Neapoli. V roce 1957 je arcibiskup tohoto města daroval svatému Josemaríovi; následujícího roku udělil Svatý stolec právo slavit v listopadu na svatého Severína v centrech Opus Dei svatou mši. Později se datum upřesnilo na 8. tohoto měsíce nebo v nejbližší možný den. Svatý Josemaría si přál, aby toto datum bylo každý rok pro jeho děti příležitostí posílit jednotu s Římem, kde se nachází srdce Díla.

Ačkoliv by se mohlo zdát, že jednotu je něco, co na prvním místě závisí na našem úsilí, ve skutečnosti se především jedná o Boží dar. Je to dar, o který sám Kristus prosil Boha Otce pro jeho církev a který si my, věřící Díla, denně připomínáme, když se modlíme Preces: „Ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě“ (Jan 17,21). Tato slova, pronesená při Poslední večeři, bychom mohli nazvat Ježíšovou závětí. „Pán učedníkům jednotu

nepřikázal. Nepronesl k nim ani žádnou přednášku, odůvodňující její požadavek. Nikoli, modlil se. Prosil za nás Otce, abychom byli jedno. To znamená, že na uskutečnění jednoty my, se svými silami, nestačíme. Jednota je především dar, milost, o niž je třeba prosit modlitbou“¹.

Prosíme Boha o jednotu s vědomím, že bez jeho pomoci ji nemůžeme dosáhnout, ani sami mezi sebou. Jako tomu bylo i u svatého Pavla, i naše srdce zakouší někdy „drásavý konflikt: chtít dobro a být nakloněn zlu (porov. Řím 7,19)“²; a tak si uvědomujeme, že pravý kořen těchto rozdělení kolem nás „mezi jednotlivci, v rodině, ve společnosti, mezi národy a také mezi věřícími“³ spočívá v našem nitru. Abychom překonali tato rozdělení, musíme se modlit: prosit Pána o pokoj se sebou samými, je-li to nutné, a také s druhými; modlit se o jednotu života a

za jednotu s našimi bratry a překonávat rozdíly a nepochopení.

Potěšit Boha, a aby svět uvěřil

„Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně“ (Ž 133,1). Jednota je dar, který nám Bůh nabízí, protože on chce, abychom žili v jednotě, chce, aby mezi námi vládla láska, omluva, pochopení, touha pomáhat druhým... Taková atmosféra je navíc prostým svědectvím křesťanského života. Na jednotě „však závisí víra ve světě. Pán totiž prosil o jednotu mezi námi, ‚aby svět uvěřil‘ (Jan 17,21). Svět neuvěří, budeme-li ho přesvědčovat platnými argumenty, nýbrž budeme-li dosvědčovat lásku, která nás pojí a sbližuje se všemi.“⁴

Veliká je důležitost jednoty: její krása a přitažlivost jsou zásadní pro naše štěstí, pro naši věrnost a také pro to, abychom přivedli na naši cestu ostatní lidi. Svým způsobem tedy dává smysl, že zlý duch se ze všech

sil snaží tuto svornost umenšit nebo narušit, zasít mezi lidmi rozdělení a hádky: v rodině, ve společnosti, v církvi. „Dábel rozděluje, protože je to pro něj výhodné; podsouvá rozdělení všude a všemi způsoby, zatímco Duch svatý vždycky přivádí k jednotě.

Ďábel nás obvykle nepokouší vysokou teologií, ale slabostmi bratří. Je lstivý, zveličuje chyby a vady druhých, rozsévá nesvornost, vyvolává kritiku a tvoří frakce. Boží cesta je jiná. Bůh nás bere, jací jsme, velice nás miluje, ale miluje nás takové, jací jsme, a takové nás také přijímá – rozdílné a hříšné – a ustavičně podněcuje k jednotě.“⁵

Budujeme jednotu? Umíme při konfliktech, neshodách, když se nám zdá, že druzí nejsou tak dokonalí, jak by měli, upřednostnit Pánovu výzvu k náklonnosti, porozumění, bratrské lásce, která překonává odlišnosti?

„Láska k bližnímu kvůli Bohu působí,

že všechny milujeme, chápeme,
omlouváme a odpouštíme jim.“⁶

Společenství nás otevírá druhým lidem

„Otec, matka, která bláznivě miluje dvě děti, má radost, když vidí, jak se mají rádi, a trpí, když jim láska schází.“⁷ Je dost možné, že máme tuto zkušenost: radost rodičů, kteří vidí, jaké pouto existuje mezi jejich dětmi, vidí, že děti si rozumí, spolu vycházejí, umí poprosit o odpuštění a odpustit si, když se občas pohádají. S podobnou radostí pohlíží Pán na své děti v církvi, na všechny lidi, když vidí jejich vzájemné pouto neporušené: „Když milujeme druhé lidi, jsme radostí pro Boha a pro Marii.“⁸

Kristus prosí Otce, abychom byli všichni jedno. „Nejedná se jen o jednotu nějaké lidsky správně uspořádané organizace, ale o jednotu, která vychází z lásky: „Jako

ty, Otče, ve mně a já v tobě'. V tomto smyslu jsou první křesťané jasným příkladem: 'Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši' (Sk 4,32). Právě proto, že je důsledkem lásky, není tato jednota uniformitou, ale společenstvím. Jedná se o jednotu v rozmanitosti, která se projevuje radostí ze soužití s odlišnostmi a z tohoto soužití s druhými se obohacovat a kolem sebe vytvářet prostředí plné lásky.“⁹ _

Snažíme-li se s pomocí Pána žít jednotu jako společenství, které je založené na lásce, toto 'sjednocení' „nás neuzavírá do nějaké skupiny, ale - jako část církve - nás otevírá, abychom mohli nabídnout naše přátelství všem lidem“¹⁰ _ . Prosme Pannu Marii, aby nám z nebe pomohla vždy si vážit a hledat jednotu s druhými lidmi v různých prostředích, tam, kde se odehrává náš život.

1 František, audience, 20. 1. 2021.

2 Tamtéž.

3 Tamtéž.

4 Tamtéž.

5 Tamtéž.

6 Svatý Josemaría, Výheň, č. 559.

7 Mons. Fernando Ocáriz, Ve světle evangelia, digitální vydání na opusdei.org, s. 148.

8 Tamtéž.

9 Tamtéž.

10 Tamtéž.